

Arrest

nr. 69 236 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 24 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 september 2008 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 6 januari 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 8 juli 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 28 juli 2011.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 11/09/08, en verkreeg de E-kaart op 6/1/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. In juni 2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene steun ontvangt van het OCMW. Naar aanleiding van deze informatie wordt gecontroleerd of betrokkene nog steeds voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokken sinds 17/12/2008 tot op heden werkzoekend is. Voordien heeft zij slechts 8 dagen gewerkt. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest. Gezien het gebrek aan een reële kans op tewerkstelling voldoet betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980

Bovendien valt betrokkene niet onder de eventuele uitzonderingsmaatregelen. Betrokkene bevindt zich immers niet in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na ten minste één jaar te hebben gewerkt (art. 42bis, §2, 2° -wet 15.12.1980). Betrokkene behoudt evenmin het statuut als werknemer gezien zij langer dan zes maanden werkloos is (art. 42bis, §2, 3° -wet 15.12.1980)

Gezien betrokken beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien, beschikt betrokkene niet langer over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en voldoet zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 2° -wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In het belang van de kinderen volgen R. J. (...) en E. G. (...) de situatie van de betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.” Verzoekster voert tevens een schending aan van “artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Verzoekster betoogt onder meer als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd. Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen om aan verzoekster een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

- *Gezien het gebrek aan een reële kans op tewerkstelling voldoet betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende overeenkomstig artikel 40 §4 1° van de wet van 15.12.1980*
 - *Betrokkene bevindt zich immers niet in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na tenminste één jaar te hebben gewerkt (artikel 42bis §2, 2°). Betrokkene behoudt evenmin het statuut als werknemer gezien zij langer dan zes maand werkloos is (artikel 42bis §2, 3°).*
- Gezien betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien, beschikt betrokkene niet langer over voldoende middelen (artikel 40 §4, 2°)*

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd spreekt het voor zich dat bovenstaande elementen absoluut onvoldoende blijken om een betekening aan verzoekster van een bevel tot het grondgebied te verlaten

te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing is bijgevolg ondermaats.

(...)

2. Bovendien valt betrokkene niet onder de eventuele uitzonderingsmaatregelen. Betrokkene bevindt zich immers niet in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na tenminste één jaar te hebben gewerkt (artikel 42bis §2, 2°). Betrokkene behoudt evenmin het statuut als werknemer gezien zij langer dan zes maand werkloos is (artikel 42bis §2, 3°)

Overeenkomstig artikel 42bis § 1 kan er een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. § 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; 4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Verwerende partij houdt bijgevolg geen rekening met artikel 42bis §4 4°, namelijk het feit dat verzoekende partij gestart is met een beroepsopleiding na haar onvrijwillige werkloosheid (zwangerschap). Aangezien zij onvrijwillig werkloos is geworden is bovendien geen verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. Bovendien wordt geen termijn bepaald waarbinnen verzoekende partij deze beroepsopleiding diende te voltooien.

Bijgevolg valt verzoekende partij onder één van de uitzonderingsmaatregelen.

Het argument van verwerende partij dient bijgevolg ongegrond te worden verklaard.

(...)

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is gegrond.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van het recht van verdediging en van de artikelen 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat ze nadat ze in België is aangekomen vrijwel meteen een job heeft gevonden, doch dat ze omwille van haar zwangerschap vervroegd in zwangerschapsverlof te gaan. Ze vervolgt dat ze niet stil heeft gezeten, een opleiding boekhouden gevolgd heeft en nog steeds een job zoekt. Ze is van mening dat ze nog zeker een reële kans heeft om te worden tewerkgesteld. Ze verwijt verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met haar onvrijwillige werkloosheid wegens zwangerschap en met het feit dat ze hierna met een beroepsopleiding is gestart. Ze verwijst naar haar bijgevoegde stukkenbundel om te staven dat zij volop op zoek is naar werk. Ze stelt verder dat de steun die ze ontvangt van het OCMW slechts tijdelijk is en zo snel aan het werk wil van zodra ze de opleidingen voltooid heeft. Ze verwijt verwerende partij dat het belang van de kinderen om België te verlaten niet werd aangetoond. Ze voegt toe dat ze inmiddels volledig integreerde en veel inspanningen leverde om aan werk te geraken.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt omdat zij niet voldoet aan de in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Er wordt gesteld dat verzoekster sinds 17 december 2008 tot op heden werkzoekende is, dat ze slechts acht dagen gewerkt heeft, dat indien ze een reële kans op tewerkstelling zou hebben, verwacht mag worden dat zij dan al aan de slag zou zijn geweest, dat ze financiële steun ontvangt van het OCMW en dat ze tenslotte niet valt onder de eventuele uitzonderingsmaatregelen, gezien ze zich niet in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid bevindt, na ten minste één jaar te hebben gewerkt. De beslissing vervolgt dat verzoekster evenmin het statuut van werknemer behoudt gezien zij langer dan zes maanden werkloos is. In de bestreden beslissing wordt daarnaast aangegeven dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd in toepassing van de artikelen 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet en wordt verwezen naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, op duidelijke wijze aangeeft wat de juridische grondslag en feitelijke basis is van deze beslissing.

Aangezien de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoekster derhalve in de mogelijkheid gesteld wordt haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden kan geen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden vastgesteld.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekster de motivering van de beslissing op geen enkele wijze betwist. Ze verwijt verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met het feit dat ze naar een job zoekt, dat ze onvrijwillig werkloos is geworden wegens een zwangerschap en dat ze opleidingen volgt en dat de steun van het OCMW slechts tijdelijk is.

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat geen enkel van verzoeksters kritiek afbreuk doet aan de geldig genomen beslissing. Immers, de bewering volgens dewelke verzoekster onvrijwillig werkloos zou zijn geworden, doet geen afbreuk aan het feit dat zij slechts voor 8 dagen tewerkgesteld werd en dus geen tewerkstelling heeft gehad van ten minste één jaar, waardoor zij niet valt onder artikel 42bis §2, 2° van de vreemdelingen wet en evenmin valt onder artikel 42bis §2, 3° van de vreemdelingenwet nu verzoekster reeds meer dan zes maanden werkloos is, namelijk sinds 17 december 2008.

Artikel 42bis §2, 2° en 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

(...)

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

Verzoekers bewering als zou de steun van het OCMW tijdelijk zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Artikel 40 §4, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de beslissing niet op correcte wijze werd gemotiveerd.

Verzoekster laat na een schending van de rechten van verdediging uiteen te zetten. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Verzoeksters bewering als zou zijn volledig geïntegreerd zijn doet geen afbreuk aan het feit dat zij aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende conform artikel 40§4, 1° van de vreemdelingenwet dient te voldoen, wat in casu niet het geval is. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de beslissing genomen werd.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008) Het eerste middel is ongegrond Het tweede middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

2.5. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.6. Een van de kernpunten van verzoeksters betoog is dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet en niet gemotiveerd heeft aangaande door verzoekster gevolgde beroepsopleidingen.

2.7. Artikel 42 bis, §2 ,Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

2.8. Uit artikel 42 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat een EU-onderdaan die op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht heeft erkend gezien als werknemer, dit verblijfsrecht kan behouden indien hij start met een beroepsopleiding, ook al is hij geen werknemer meer.

2.9. Verzoeksters betoog dat zij wel een beroepsopleiding gevolgd heeft, vindt steun in de stukken 5 en 8 gevoegd bij het verzoekschrift. Het betreft overeenkomsten voor opleiding die respectievelijk opgesteld werden op 23 februari 2010 en 8 december 2010 tussen de VDAB en verzoekster. Het betreft opleidingen boekhouding en pc-training.

2.10. Uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij totaal niet antwoordt op verzoeksters argument en ondersteunend betoog.

2.11. Te dezen betreft het een beslissing die de verwerende partij op eigen initiatief treft over het hoofd van verzoekster heen die geniet van een verblijfsrecht. Gelet op de ingrijpende beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en gelet op het feit dat artikel 42 bis, §2 van de Vreemdelingenwet specifieke uitzonderingssituaties voorziet die een EU-onderdaan toelaten verder te genieten van het verblijfsrecht dat hij gekregen heeft op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, ook al is hij niet meer aan de slag als werknemer, komt het aan de verwerende partij toe om zich in deze te laten inlichten en in het bijzonder te laten nagaan of verzoekster ook valt binnen het kader van de in artikel 42 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet specifiek voorziene uitzonderingssituatie, of zij de daarin gestelde voorwaarden vervult en dient zij daaromtrent te motiveren.

2.12. Uit de stukken 5 en 8 blijkt dat verzoekster beroepsopleidingen gevolgd heeft. Verwerende partij betwist dat ook niet in haar nota. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in het geval dat de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft (cf. RvV 17 februari 2011, nr. 56 201, gewezen in AV).

2.13. Verzoekster kan gevolgd worden in haar betoog dat verwerende partij in deze geen rekening gehouden heeft met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet en nagelaten heeft daaromtrent te motiveren.

Het enig middel is gegrond voor zover de schending opgeworpen wordt van de formele motiveringsplicht. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA